המלך אלפרד והלחמניות.

מלך אלפרד הגדול שלט באנגליה במאה התשיעית
בזמן מלכותו צרות גדולות באו על אנגליה.
הדנים נלחמו עם העם האנגלי ואנשים נעשו עניים מאוד.
גם המלך אלפרד היה עני, כי מסר לנתיניו את כל רכושו.
יום אחד היה קרב גדול, הדנים נצחו ומלך

אלפרד נאלץ לברוח.
הוא לבש בגדים מרופטים ומלוכלכים, כדי שאיש לא יכיר אותו. לבדו נדד ביערות.

באה סערה ולמלך הרטוב נהיה לו קר מאוד ובסוף החליט לדפוק על דלת של בקתה קטנה.
אישה זקנה פתחה את הדלת.
"האם אוכל להיכנס ולנוח קצת ליד האש?" שאל אלפרד "אני עייף מאוד."

"בוא, כנס" ענתה הזקנה.
היא הושיבה אותו ליד האש ויצאה כדי לאסוף עצי הסקה.
"שמור על המאפה ושים לב שהלחמניות לא יחרכו" אמרה לפני שיצאה "כשאחזור נוכל לאכול משהו."
אלפרד השגיח על הלחמניות זמן מה. אך אחרי כמה רגעים שכח עליהן והתחיל לתכנן מה יעשה למחרת.
אמנם הריח עשן, אך רק עטף את עצמו טוב יותר בגלימתו הקרועה.
בסוף נפתחה הדלת והזקנה נכנסה פנימה.
היא תפסה מקל והרביצה לאלפרד בגבו.
"בטלן!" קראה "הלחמניות נשרפו. לא הרווחת לארוחה ותישן בלי לאכול."

אלפרד הביט על הלחמניות. הן נשרפו לעפר.
בלי מילה פנה לפינת הבית ונשכב על קש.
זמן מה שכב שם והקשיב לריטון הזקנה.
אחר כך שכח לגמרי מהדבר והמשיך בתכנון צעדיו מחר.
כשהזקנה התעורר למחרת, האורח כבר נעלם.
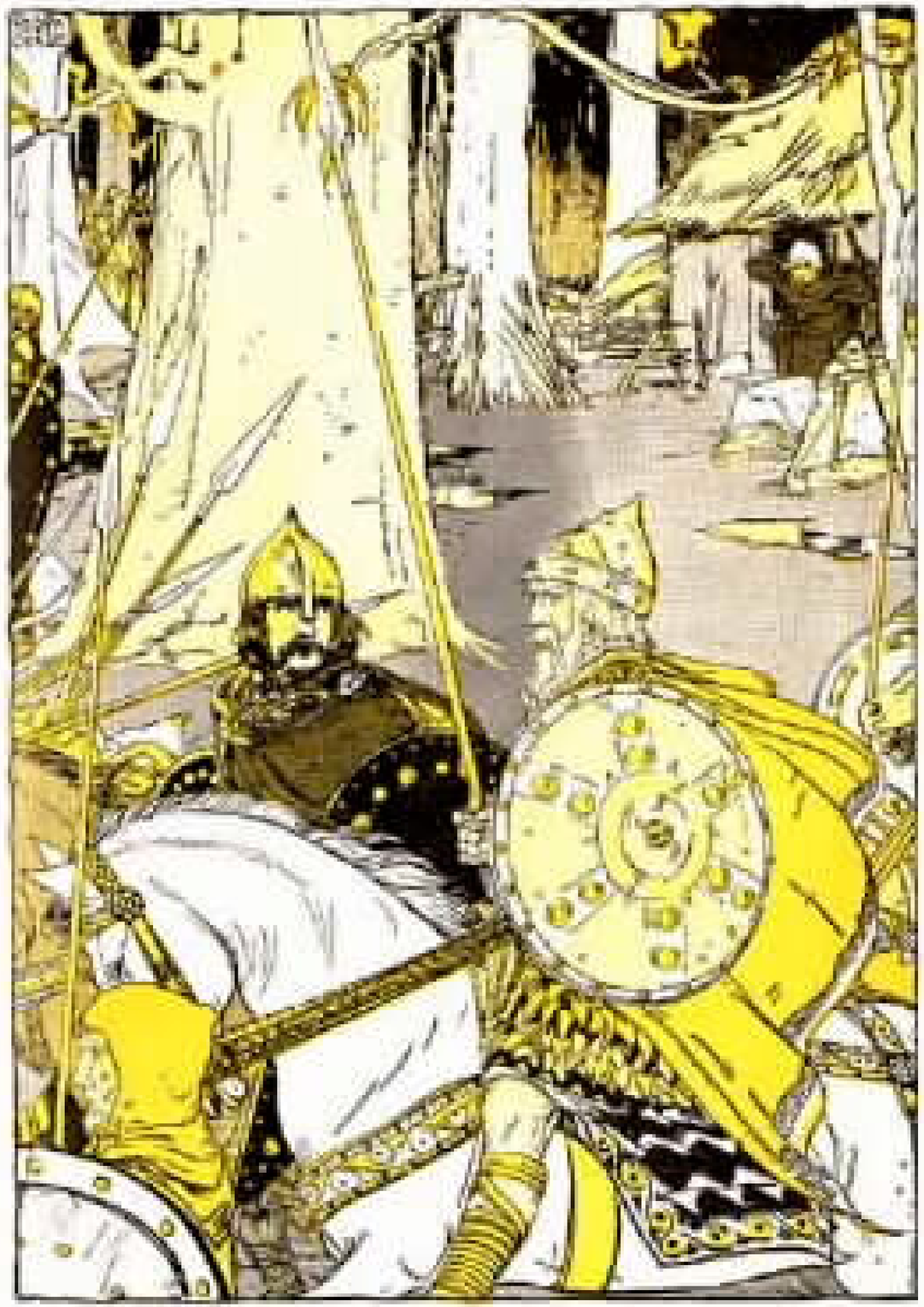
כעבור ימים אחדים עבר אלפרד שוב ליד הבקתה, הפעם בראש הצבא שלו.
הזקנה הביטה על העוברים והכירה אותו.
עכשיו ידעה מי שרף את הלחמניות ולמי הרביצה בליל הסערה.